

บทนำ กุหลาบ*

ต้นฤดูร้อน

อากาศหนาวเย็นที่หลงเหลือจากฤดูใบไม้ผลิลาถอยไปแล้ว ดวงอาทิตย์
สีทองอร่ามสาดส่องปรู๊พี แสงแดดอบอุ่นและเบาบาง

เด็กสาวตัวน้อยสวมอาภรณ์ป้ายหน้าตัดเย็บด้วยผ้าไหมแท้สีขาวบริสุทธิ์
ขอบชายเสื้อสีขาวสะอาดปกคลุมปลายมังกรขลุ่ยหลง** สีดำ นางนั่งพับเข่าอย่าง
สงบอยู่หน้าโต๊ะยาวสลักลวดลายก้อนเมฆ จับพู่กันเขียนบนที่กลงบนม้วนไม้ไผ่

ท่วงท่ากิริยาของนางดูงามขดข้อย เรือนผมดำขลับยาวสยายดูจุน้ำตกลึก
ผิวขาวผุดผาดจนเกือบจะไปรุ่งแสง

นอกกรอบหน้าต่าง ใบบัวสีเขียวจี๋เต็มกิ่ง ดอกไม้ตูมดอกเล็กๆ ผลิบาน

* กุหลาบ เป็นดอกไม้ที่อยู่ในวงศ์กุหลาบ ดอกสีขาว เกสรสีเหลือง มีกลิ่นหอม ภาษาดอกไม้หมายถึง 'ความงามที่สิ้นสุดลง' เพราะดอกกุหลาบจะบานในช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิ ต้นฤดูร้อน ในขณะที่ดอกไม้อื่นๆ กำลังร่วงโรย จึงมีคำกล่าวที่ว่า 'กุหลาบบานฤดูดอกไม้พลันสิ้นสุด' เปรียบได้กับวัยสาวที่ผ่านพ้นไป หรือความรักที่มาถึงจุดสิ้นสุดแล้ว

** มังกรขลุ่ยหลง ส่วนหัวมีลักษณะคล้ายจระเข้ ลำตัวเรียวยาวเหมือนงูขดเป็นวงโค้ง ถือเป็นรูปลักษณะของมังกรในช่วงยุคแรกเริ่มของจีน นิยมนำมาแกะสลักและหล่อเป็นลายประดับเครื่องสำริด

• ตู่นอกคอกิ่ง 1

เงียบเขียนระหว่างที่นางกำลังเขียนหนังสือ กลีบของดอกไม้เป็นสีขาวอ่อนนุ่ม
เกสรสีเหลืองซ่อนน้ำหวาน

หากมองจากสวนนอกหน้าต่าง ดอกไม้สีขาวดอกน้อยซึ่งงอกงามอยู่บน
กิ่งไม้สีเขียวดูคล้ายทอยอยู่ตรงเรือนผมข้างหน้าผากของเด็กสาวพอดิบพอดี

นางหลุบดวงตา ขนตาขนยาวแผ่คลี่ประหนึ่งพัด

พู่กันจุ่มหมึกถูกกุ่มอยู่ในมือเรียวเล็กของนางตัวดำร่าอยู่บนมันไม้ไผ่
ราวกับกระแสน้ำ

ชายหนุ่มยื่นเอามือไพล่หลังอยู่ในสวนนอกหน้าต่าง ฝ้ามองนางเขียน
อักษรทีละขีดทีละเส้นไปเงียบๆ นางขยับย้ายพู่กันในมือเขียนตัวอักษรที่ดู
สละสลวยและเรียบร้อยบรรจง

"นางเป็นคนทรงรุ่นปัจจุบันของสกุลเตาริ"

"ขอรับ" ชายในชุดสีเขียวลดมือไว้ข้างตัว พร้อมกับตอบด้วยท่าทาง
เคารพนบนอบ

เด็กสาวคนนั้นเขียนหนังสืออย่างจดจ่อมีสมาธิ จึงไม่ได้ยินเสียงสนทนา
ข้างนอก

ชายหนุ่มพิศมองท่าทางจดจ่อมีสมาธิของนางด้วยสีหน้าครุ่นคิด
ก่อนจะเอ่ยขึ้นช้าๆ

"นับแต่โบราณ สตรีเล่าเรียนหนังสือหายากยิ่ง"

"สกุลเตาเป็นตระกูลวานิช บรรพชนสังเสียไว้ว่าลูกหลานในตระกูล
ทุกคนต้องเล่าเรียนเขียนอ่าน คิดคำนวณเป็น ไม่เว้นแม้แต่คนเดียว"

"แม้จะเป็นคนทรงก็ไม่เว้นรี"

"ขอรับ ในสกุลเตา คนทรงต้องศึกษามากกว่าด้วยซ้ำ นอกจากเล่าเรียน

เขียนอ่าน คิดคำนวณเป็นแล้ว ยังต้องเชี่ยวชาญศิลปะทั้งหกแขนง อาทิ การยิงธนู ขี่ม้า พิธีกรรม ดนตรีอีกด้วย"

ขำนาฏศิลป์ปะทั้งหกแขนงหรือไม่ สำหรับเขาแล้วหาใช่เรื่องสำคัญ ยิ่งไปกว่านั้นนางเพิ่งจะอายุได้สิบปีเท่านั้น เขาไม่คิดว่านางจะศึกษามาก ลักแค่ไหน

เขาย่างเท้าเดินอ้อมกำแพงเก่าคร่ำคร่า ยกเท้าก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไป จนเมื่อเขาเดินมาถึงตรงหน้าแล้ว เด็กสาวตัวน้อยจึงเพิ่งจะรู้สึกถึงตัวตนของเขา แต่นางไม่ได้เงยหน้าขึ้นมาในทันที ยังคงจดจ่อกับการเขียนหนังสือต่อไป

ชายหนุ่มเล็กชุกดยาวนั่งขัดสมาธิลงตรงหน้าโต๊ะเขียนหนังสือของนาง
...รอคอย

นางตัววัดพู่กันอย่างสงบมีสมาธิ ไม่ใช่ไว้วเพราะสิ่งภายนอก จนกระทั่งเขียนอักษรตัวสุดท้ายเสร็จถึงวางพู่กันลง เอาสองมือวางบนหัวเข่าอย่าง สำรวมพร้อมทั้งเหลือบตาขึ้นมองเขา

ดวงตาดำขลับคู่ นั้นประจักษ์ชัดติกาถ คัล้ายไม่มีอารมณ์ความรู้สึกใดๆ แต่ก็คล้ายเปี่ยมล้นด้วยทุกสิ่งเช่นกัน

"คุณชายมีธุระใด"

แม้จะยังเยาว์วัย แต่เสียงของนางฟังเยือกเย็นนัก ไม่มีความไร้เดียงสา ของวัยเยาว์ ไม่รู้เพราะด้วยเป็นคนทรง หรือว่าอุปนิสัยของนางค่อนข้าง เยือกเย็นอยู่แล้วกันแน่

"ข้าน้อยเถี่ยจื่อเจิ้ง เรียนเชิญแม่นางไปเป็นแขกที่สกุลเถี่ย"

วจาเขาฟังดูเกรงอกเกรงใจ แต่เขาเดาว่าตัวนางเองก็คงรู้ หัวหน้า

• ตู่นหอคอลิ่ง 1

สกุลเตาคงได้บอกให้นางรู้ก่อนแล้ว

แขก...ถึงจะเรียกว่าแขก แท้จริงแล้วเป็นตัวจำนำ...เป็นบ่าว

ทว่าบนดวงหน้าเล็กของนางไม่แสดงอาการหวั่นไหวแม้แต่น้อย มีเพียง
ม่านตาที่หดเล็กลงนิดๆ

อย่างไรเสียนางก็ยังเด็ก ไม่อาจกลบเกลื่อนความรู้สึกของตนได้ มี
มือเล็กที่ประสานกันอยู่บนหัวเข่าเผลอกำแน่นไม่รู้ตัว

"ถูหมี่..." นางสูดหายใจเข้าลึก จ้องมองเขาตรงๆ โดยไม่หลบเลี่ยง
และไม่ร้องไห้คร่ำครวญ เพียงเอ่ยเสียงพรว่ำว่า "รู้สึกเป็นเกียรติลึกซึ้ง"

ไม่รู้เพราะเหตุใด ความกล้าหาญของนางบีบหัวใจเขาเล็กน้อย
ชั่วพริบตานั้นเขานึกอยากเปลี่ยนคน ไม่เอานางแล้ว

ตกเป็นเครื่องจำนอง นางยอมไม่เต็มอกเต็มใจ เขาเข้าใจได้

ไม่จำเป็นต้องเลือกนาง... บางทีเขาน่าจะเลือกอีกคน เด็กผู้หญิงที่ร่ำไห้
น้ำตานองแต่ยังงามดุจเทพธิดาซึ่งเอาแต่หลบอยู่หลังบิดามารดาคนนั้น

แต่...ผู้ที่ไม่อะอะหนวทหู ไม่โยยวาย ถึงจะเป็นเงื่อนไขสำคัญในการ
เลือกของเขา นอกจากนี้นางยังเป็นคนทรงของสกุลเตาอีกด้วย

ชาวแคว้นฉีมีธรรมเนียมปฏิบัติ บุตรีคนโตต้องเป็นคนทรง คอยดูแล
บุพการี เช่นไหว้บรรพชนโดยไม่ออกเรือนชั่วชีวิต

แน่นอนว่าสกุลเตาเองก็ไม่เว้นเช่นกัน บุตรีคนรองออกเรือนได้ แต่บุตรี
คนโตออกเรือนไม่ได้ และจะไม่ออกเรือนด้วย

นั่นก็หมายความว่าเตาถูหมี่ตรงหน้าคนนี่ถึงจะเป็นคนที่มียาคาค่างวด
สูงที่สุดในสกุลเตา

เขาจับจ้องเด็กสาวคนนั้น ไม่คิดมากอีก ก่อนจะลุกขึ้นแล้วยื่นมือออกไป

ให้นาง

นางหลุบตาลงมองมือที่เขายื่นมาตรงหน้า นิ่งนิ่งไม่ไหวติง ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่ แต่ดวงหน้าเล็กนั้นดูเหมือนจะซีดขาวขึ้นอีกเล็กน้อย

"อย่ากลัวไปเลย" เขาเอ่ยขึ้นเบาๆ อย่างห้ามตัวเองไม่อยู่

นางเหลือบแพขนตาหนาขึ้นมามองเขาด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย ดวงตาคู่นั้นไม่รู้วาววับไปด้วยประกายน้ำตาตั้งแต่เมื่อไร นางกลั้นน้ำหยตนั้นไว้ไม่ให้มันไหลรินลงมา

"มาเถอะ" ชายหนุ่มจ้องมองนางแน่วนิ่งพร้อมกับเอ่ยชวน

เด็กสาวสุดสวยใจเข้าลึกอย่างช้าๆ ลูกขี้นัยกมือเล็กที่กำแน่นจนเกือบจะขึ้นข้อขาววาวลงบนฝ่ามือหนาแกร่งของเขา มือเล็กที่นุ่มเนียนปานต้นหอมอ่อนล้นระริกเล็กน้อยและเย็นเฉียบอยู่บ้าง

เขาอายุสิบแปดแล้ว เคี้ยวกร่ำอยู่ในสนามการค้ามาหลายปี ช่วยขนถ่ายสินค้าควบม้าเร็วจนมือทั้งสองขึ้นปมหนาเต็มไปหมด เกือบจะลืมนไปแล้วว่าครั้งสุดท้ายที่เขาได้จับของอ่อนนุ่มเพียงนี้มันเมื่อไรกัน

เขามองมือเล็กข้างนั้นแล้วกุมไว้หลวมๆ อย่างระมัดระวัง ครั้นเหลือบตาขึ้นมองกลับพบว่านางเองก็กำลังจ้องมองมือที่เกาะกุมกันไว้อยู่เช่นกัน จึงกระชับมือเล็กน้อยทำให้เด็กสาวแหงนหน้าขึ้นมามอง เขาจ้องตาดนางก่อนจะเอ่ยปลอบประโลมความหวาดกลัวที่ยากจะเก็บซ่อนไว้ของนาง

"ไม่นานหรอก"

นั่นเป็นเพียงคำปลอบโยน...

หลายปีมานี้สกุลเตาทำการค้าล้มเหลว ดิดหนี้สกุลเดียวก้อนใหญ่ นางกับเขาต่างรู้แก่ใจดี แต่ถึงแม้จะเป็นเพียงคำปลอบก็ยังทำให้นางใจขึ้นขึ้นมาก

• ตู่นกหวดอชิง 1

อย่างน้อยคนผู้นี้ก็ยอมสละเวลาไปลอบโยนนาง แม้จะแค่ประโยคเดียวก็ตาม
วันนั้น...เป็นต้นฤดูร้อน

นางจำได้แม่น ตอนที่เขาจับจูงมือของนางเดินผ่านสวน แสงอาทิตย์
ทอดลอดต้นไม้สาดกระทบร่างเขาเป็นรัศมีระยิบระยับ เงานางสูงใหญ่ของเขา
ปกคลุมร่างนางจนมิด บดบังแสงอาทิตย์จนสิ้น แต่มือใหญ่ของเขา...อบอุ่น
อยู่เสมอ แผดเผามือเล็กชิ้นหนึ่งอันเย็นเฉียบของนาง

ดูเหมือนเขาไปคารวะบิดามารดาอย่างสงบ ก่อนจะก้าวออกจาก
ประตูใหญ่สกุลเตาเพื่อไปขึ้นรถม้าของสกุลเถี่ย เดินทางออกจากคฤหาสน์
หลังใหญ่ที่อยู่มาตั้งแต่เล็กจนโต

นางไม่ได้หันกลับไป ไม่มองสักแวบด้วยซ้ำ เขาแต่นั่งตัวตรงมองไป
ข้างหน้า

น้ำตา...คลออยู่ในขอบตาของนางตลอดเวลา...

7

เธอเพิ่งซื้อโทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่

หน้าจอแบบสัมผัส มีฟังก์ชันคอมพิวเตอร์ส่วนตัว PDA แบบใช้มือเขียนได้ มีฟังก์ชันเล่น MP3 ถ่ายรูปได้ ถ่ายวิดีโอได้ จดบันทึกได้ อัดเสียงได้ เล่นเน็ตเข้าเว็บไซต์ได้ เกมยังฟังวิทยุได้อีกด้วย

แจ๋วไปเลย ไอ้จิ้งจอก!

หาวเหมียวเหมียวมองอุปกรณ์เทคโนโลยีเล็กๆ ที่ถึงอันเล็กจิ๋วแต่ทำได้ทุกอย่างในมือด้วยสีหน้านิ่งเฉย ถอนหายใจเล็กๆ พลงนึกชมเทคโนโลยีขั้นสูงที่น่าอัศจรรย์ใจเอามากๆ

จริงด้วย โขชะณาพูดถูกแหมงเลย...เทคโนโลยีก็เกิดจากนิสัยมนุษย์นั่นแหละ แต่ที่สำคัญก็คือเมื่อปีที่แล้วมันยังแพงหูฉี่อยู่เลย ปีนี้กลับถูกลงจนฉันใช้ธนบัตรแค่สองใบก็ซื้อได้แล้ว

จิ้งหะนั่นเสียงเพลงที่นุ่มร่าวกำมะหยี่สีน้ำเงินของนอราห์ โจนส์ปล้น

• ตำนานหอคอย 1

ดังออกมาจากมือถือ

หญิงสาวรับสายโดยไม่รอให้นอร่าหรือถึงตอนที่สอง

"ฮัลโล่ เหมียวเหมียวเหรออ รถป้ามีเสียงแปลกๆ หนูช่วยมาดูให้ป้า
หน่อยได้ไหมจ๊ะ"

"ป้าฟาง ไม่ต้องห่วงค่ะ" เธอดูเวลาบนหน้าจอมือถือพลางเดินออกจาก
ประตูใหญ่ของบริษัทโทรศัพท์ ก่อนจะตอบไปว่า "เดี๋ยวหนูช่วยป้าขับไป
ซ่อมที่อู่ให้เองค่ะ"

"จริงเหรออ ดีจัง งั้นหนูจะมาก็ไม่งละจ๊ะ"

"ขอสิบนาทีนะค่ะ เดี่ยวหนูขี่จักรยานไป"

"ขอบใจนะ งั้นป้ารอนะจ๊ะ"

"ค่า"

เพิ่งวางสาย ข้อความก็ถูกส่งเข้ามือถือเธอติดๆ กันหลายข้อความ
ผนังเหนือประตูกระจกอัตโนมัติปิดกั้นไอเย็นจากเครื่องปรับอากาศ
ให้อยู่ภายในอาคาร อุณหภูมิในอาคารกับในอาคารจึงเหมือนฤดูร้อนกับ
ฤดูหนาวยังงัยงั้น

ถึงจะอยากอยู่ในห้องแอร์เย็นฉ่ำที่แสนสบายต่อ แต่เธอก็ไม่ได้หยุดฝึเท้า
ก้าวฉับๆ ออกไปยังทางเท้าในวันที่ร้อนระอุอบอ้าว พร้อมกับเก็บโทรศัพท์
มือถือใส่กระเป๋าหลังกางเกง จากนั้นก็เอาหูฟังบลูทูธที่เพิ่งได้มาหยกๆ ยัด
ใส่หู ก้าวขึ้นคร่อมจักรยานสีแดงของเธอ ก่อนจะขี่ไปทางบ้านของครอบครัว
ฟางซึ่งอยู่ถัดไปอีกห้าแยกถนน

จนกระทั่งมาถึงไฟแดงอยู่ตรงทางแยก ถึงจะเจียดเวลามาอ่าน
ข้อความได้

ข้อความในมือถือถูกส่งมาจากบรรดาเพื่อนบ้านที่เห็นเธอมาตั้งแต่เล็กจนโต...

น้ำหวังฝักซ้อซ้อ ลุงจางกำลังซ่อมบ้านอยากได้คนไปช่วยคุณงานสักครึ่งวัน น้องบ้านหลี่ที่อยู่ตรงข้ามอกหักรักคุณอยากหาคนไปเดินซือบปิ้งเป็นเพื่อน อาจารย์เงินจะไปเที่ยวทั้งครอบครัวเลยอยากซื้อประกันท่องเที่ยว

หญิงสาวสวมหมวกสานที่จักรยานมุ่งหน้าไปยังบ้านของครอบครัวฟางช้าๆ เมื่อไปถึงก็รีบกุญแจรถจากป่าฟางแล้วขับรถคุณปู่คันนั้นไปที่อู่ซ่อมระหว่างรอรถซ่อมเสร็จก็โทรไปจัดการเรื่องประกันท่องเที่ยว ขากลับยังแวะซ้อซ้อกับไอศกรีมฮาเก็นดาสส์ ก่อนจะไปรับน้องสาวบ้านหลี่เอาซ้อไปส่งด้วยกัน จากนั้นก็ไปคุณงานที่บ้านครอบครัวจาง

ถึงขนมหวานจะไม่สามารถขจัดความผิดหวังท่องเที่ยวจากการอกหักของน้องหลี่ได้ แต่ก็ทำให้เด็กสาวอารมณ์ดีขึ้นเยอะ ไม่ว่าจะงินอะไรหน่อยก็ยังดีกว่าปล่อยให้อีกฝ่ายไปเดินซือบปิ้งซ้อของที่ไม่จำเป็นล่ะนะ อีกอย่างเด็กผู้หญิงคนนี้ก็ผอมเกินไปจริงๆ นั่นละ

"พี่เหมียวเหมียว ฉันอ้วนไปรีเปล่า เขาเลยทิ้งฉันนะ"

ขณะนั่งอยู่บนโซฟาที่ถูกคนงานยกมาวางบนสนามหญ้าในสวนเหมียวเหมียวเหล่มองเด็กสาวข้างๆ ที่ผอมเหมือนไม้เสียบผีแล้วเก็บคำวิจารณ์ว่าเธอผอมเกินไปเอาไว้ แต่พูดเสียงเรียบว่า "ผู้ชายจะเปลี่ยนใจก็เหมือนฝนจะตกจากฟ้า แม้จะแต่งงานใหม่นั้นแหละ มันเป็นเรื่องช่วยไม่ได้"

"จั้นเหรอ" หลี่จื่อจวนที่เพิ่งเข้าเรียนมหาลัยปีหนึ่งมองเธอด้วยสีหน้ากลางแกลง

เหมียวเหมียวยกไหล่ บอกหน้าตาเฉยว่า "ใครจะไปรู้ล่ะ คงจั้นมั้ง"

• ตอนหนอกลอง 1

คำตอบของเธออาจฟังเหมือนไม่ค่อยมีความรับผิดชอบเท่าไร แต่ น้องสาวบ้านหลီးไม่ได้ท้วงอะไร เห็นได้ชัดว่ายอมรับคำตอบนี้

เหมียวเหมียวยื่นกระดาษทิชชูแผ่นหนึ่งให้ เด็กสาวรับมาสั่งน้ำมูกแรงๆ อย่างไม่ท้วงสภาพลักษณะก่อนจะบอกว่า "ฉันเกลียดการร้องไห้เหมือนคนโง่ที่สุดเลย"

หญิงสาวยกมูมปากยิ้ม ยื่นไอศกรีมถ้วยใหม่ให้

"เอาอีกถ้วยนะ"

"เอ่อ แต่...ฉันกินไปแล้วถ้วยหนึ่งนี่" จี้อจวนบอกอย่างกังวล

เด็กผู้หญิงที่น่าสงสารถูกจำกัดด้วยค่านิยมความงามไร้สาระในสมัยนี้ เหมียวเหมียวอยากจะทำอีกฝ่ายจริงๆ ว่า 'เธอต้องกินเยอะๆ หน่อย แล้วก็ออกกำลังกายให้มากกว่านี้' แต่ไม่ใช่เวลาที่เธอจะมอบคำวิจารณ์ด้วยความหวังดีกับอีกฝ่ายไปตรงๆ ได้ ดังนั้นเธอจึงเก็บคำพูดไว้อีกครั้ง ทำเพียงแค่น้ำลายไหลแล้ววางไอศกรีมถ้วยเล็กๆ นั้นลงบนเก้าอี้ ก่อนจะหันไปมองพวกคนงานที่เดินเข้าเดินออกง่วนอยู่ข้างหน้า พลังกิ้นไอศกรีมรสซั่มเมอร์เบอร์แอนด์ครีมถ้วยที่อยู่ในมือต๋อไปซ้าๆ

เฮ้อ อร่อยจริงๆ นะเนี่ย มีความสุขจัง เหมียวเหมียวถอนหายใจแล้ว เลียริมฝีปาก ตักไอศกรีมอีกคำเข้าปากอย่างปรี๊ดเปรม

เด็กสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ หดขยายาวๆ ขึ้นมา คุณั่งไม่ติดที่อยู่บ้าง สามนาทิจึงให้หลัง เหมียวเหมียวก็ได้ยินจี้อจวนถามว่า "รสอะไรคะ"

เธอยื่นมือไปหยิบของหวานถ้วยเล็กๆ นั้นขึ้นมามองแล้วตอบไปว่า "รัมเรซิ่น"

จี้อจวนกัดริมฝีปาก ลังเลอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ยื่นมือไปรับมา

"บ้าจัง ช่างมันแล้ว ขอไอศกรีมฉันละกัน ฉันไม่ต้องได้อีตสักหน่อย"
 พอได้ยินเสียงสบถเล็กๆ ของเด็กสาว เธอก็เผลอยกมูมปากยิ้มน้อยๆ
 เมมสีขา...ลอยเอื่อยเฉื่อยผ่านไปบนท้องฟ้า
 ช่างไม้หลายคนลอกสีเดิมบนกำแพงไม้เก่าๆ นอกบ้านทิ้งก่อนจะทาสี
 ใหม่

เหมียวเหมียวกินไอศกรีมคำเล็กๆ ทีละคำ จนกระทั่งกินคำสุดท้ายเสร็จ
 จิ้งลูกขึ้นบัตฝุ่นที่ติดกางเกง ทิ้งจิ้งจอนที่หน้าตาบ่งบอกว่าอารมณ์ดีขึ้นเยอะ
 แล้วไว้ ก้าวเข้าไปตรวจดูความคืบหน้าของงานในตัวบ้าน

บอกตามตรง นี่เป็นงานที่ไม่ต้องใช้ทักษะเฉพาะทางอะไรเท่าไรเลย
 จากประสบการณ์ของเธอ ส่วนใหญ่คนคุมงานแค่อยู่คุมเฉยๆ ก็พอ ไม่ต้อง
 พุดอะไรมาก

แน่นอนว่าบางครั้งก็มีข้อยกเว้น แต่ช่างไม้กลุ่มนั้นเธอเป็นคนหามา
 มีประสบการณ์ร่วมงานกันมาหลายปี ไม่ค่อยทำอะไรตกหล่นเท่าไร

พอหญิงสาวเดินตรวจทั่วบ้านเสร็จ เมื่อมาถึงในครัว มือถือที่อยู่ใ
 กระเป๋าหลังกางเกงก็ร้องเพลงขึ้นมา

อ้อ นอราห์ที่รักนี่เอง

เหมียวเหมียวล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาดูก็พบว่าคนที่โทรมาไม่ใช่
 คนอื่น เป็นเพื่อนบ้านติดกันของเธอ

"ฮัลโลล เหมียวเหมียวเธอหจ๊ะ"

"หนูเองคะ"

"บ้าตุ๋นซุบไปไว้หม้อหนึ่ง หนูว่างเมื่อไรอยากมาดื่มสักชามไหมหจ๊ะ"

เสียงนุ่มๆ ของจวงซุ้อวี่สะท้อนอยู่ข้างๆ หนู

• *ตอนหอคอลิ่ง 1*

"ได้สิคะ ขอขอบคุณคุณป้ามากนะคะ" เธอยกมูมปากยิ้ม "อีกชั่วโมงนี้หนูถึงจะกลับบ้านค่ะ เดี่ยวหนูค่อยแวะไปเอนะคะ"

"อย่าลืมนะจ๊ะ"

"ค่ะ" เธอพยักหน้าสัญญา

พอจวงซุอู่วางสายก็มีข้อความส่งมาอีกหลายข้อความ แต่ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร เธอใช้โทรศัพท์มือถือจัดการหลายเรื่องเสร็จไปอย่างรวดเร็วที่เหลือกิโอนไว้ทำพรงนี้

ดีจริงๆ สะดวกซะมดเลย

เหมียวเหมียวเก็บมือถือแล้วเดินออกไปบอกให้น้องหลีกกลับบ้าน รจนส่งคนงานซ่อมบ้านทุกคนกลับไปแล้วค่อยล็อกประตู ก่อนจะขึ้นจักรยานสีแดงของเธอเพื่อเอากุญแจบ้านไปคืนลุงจางที่บริษัท

ระหว่างทางเธอรับสายจากน้ำอู้อีกฝ่ายอยาก让她ช่วยซื้อไวน์เกรดดีสำหรับลูกค้าให้หน่อย

เธอวิ่งหาอยู่หลายร้านกว่าจะได้ไวน์ชั้นดีที่ผลิตขึ้นเฉพาะปีมา จากนั้นก็นั่งรอนำไวน์ไปส่งให้ถึงมือลูกค้าของน้ำอู้อย่างระมัดระวัง

ด้วยเหตุนี้ตอนที่เธอกลับถึงบ้าน ฟาก็มืดแล้ว

บ้านทวารน้เข้าส์สองชั้นไม่ได้เปิดไฟสักดวง ในเมืองที่สว่างไสวแห่งนี้มีเพียงบ้านหลังนี้หลังเดียวที่มีดมิดเจียบฉี่

น่าจะเป็นไฟทิ้งไว้ให้ตัวเองสักดวง เหมียวเหมียวคิดพลางมองบ้านที่มีดตีติดมือของเธอก่อนจะลงจากรถ เปิดประตูรั้วแล้วเข็นรถจักรยานเข้าบ้าน

รถของพ่อจอดอยู่ที่ลานหน้าบ้าน บนหลังครรถปกคลุมด้วยฝุ่นบางๆ ชั้นหนึ่ง

หญิงสาวมองฝุ่นที่จับอยู่ กลิ่นรสชาติขมฝาดในลำคอลงไปแล้วดึงสายตากลับมา จอดจักษยานเรียบร้อยเสรีจก็เดินเข้าไปในห้องรับแขก ก่อนจะเข้าไปในครัวท่ามกลางความมืด เปิดตู้เย็นแล้วหยิบกระตักน้ำเย็นออกมา รินน้ำแก้วหนึ่ง

เหมียวเหมียวกระดกแก้วดื่มน้ำอย่างกระหาย จากนั้นก็เดินกลับไปห้องรับแขก ล้มแผ่อย่างหมดแรงลงบนโซฟาอ่อนนุ่ม

ดูเหมือนเธอจะลืมนอะไรบางอย่าง

เธอพยายามนึก แต่ก็นึกไม่ออก เธอเหนื่อยจนมือเท้าขาไปหมด ไม่สามารถคิดอะไรได้อีก ความง่วงงุนหนาหนักตาโคมเข้าใส่

เธอปล่อยให้ความมืดม้วนหอบทุกอย่างไป

...ปล่อยวาง

แสงจากหลอดไฟสว่างจ้า

เธอเปลี่ยจนไม่ยอมตื่น แต่แสงที่แยงตาทำให้เธอต้องลืมตาตื่นตามสัญชาตญาณ

"อะไรนะ" เธอหยิตาทั้งสองข้างพลางบ่นอุบ จากนั้นก็เพิ่งจะนึกขึ้นได้ว่าตัวเองน่าจะอยู่บ้านคนเดียวสิ

ลมหายใจของเธอสะดุดไปทันที

เหมียวเหมียวตะกาศลุกขึ้นมาโดยไม่ห้วงกล้ำมเนื้อที่เมื่อยล้า พยายามปรับสายตาให้ชินกับแสงตรงหน้าอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ดวงไฟในห้องรับแขกถูกคนเปิดสว่างหมดทุกดวง มีกางเกงสแล็กส์ไฮแบรนต์อยู่ตรงหน้าเธอ ขั้วร้อยอยู่แล้วว่ากางเกงนั้นสวมอยู่บนตัวคน เธอเลื่อน

• คุ่นหอกอลิ่ง 1

สายตาคี้นข้างบน เห็นหนุ่มเย็นขาข้างบ้านคนนั้นกำลังก้มมองเธอจากมุมสูง ครั้นเห็นเขา เธอก็ถอนใจโล่งอก ถามขึ้นอย่างฉุนๆ ปนไม่พอใจว่า "นาย มาทำไม"

"เอาซูปมาให้" เขาวางหม้อซูปลงบนโต๊ะแล้วมองเธอด้วยสายตาเย็นชา พร้อมกับชี้ให้เห็นความจริงว่า "เธอไม่ได้ลืดอกประตุ"

เหมียวเหมียวจ้องหน้าเขาอย่างพูดอะไรไม่ออก บอกตามตรง เธอจำไม่ได้จริงๆ ว่าได้ลืดอกประตุหรือเปล่า เธอเหนื่อยเกินไปเลยนึกไม่ออก

"เธอรับปากแม่ฉันว่าจะไปดืมซูปที่บ้าน" ชายหนุ่มมองหน้าซีดๆ ของเธอ ด้วยสีหน้าเฉยชา ก่อนจะเลิกคิ้วช้าๆ ชี้ให้เห็นความจริงอีกเรื่อง "เธอลืม"

บ้าเอ๊ย! เกลียดท่าทางเวลาเขาเลิกคิ้วชะมัด แล้วก็เกลียดการถูกเขา ว่าด้วย ทำอย่างกับเราซื้อบื้อเหมือนเด็กสามขวบไม่มีผิด!

เหมียวเหมียวกัดปากพร้อมกับสบด ก่อนจะบังคับให้ตัวเองพูดออกไปว่า "ขอบคุณที่อุตส่าห์เอาซูปมาให้ ขอโทษด้วยที่ทำให้นายเสียเวลาทำงานอันมีค่า" หญิงสาวสุดหยาใจเข้าลึกๆ ลุกขึ้นเพื่อส่งแขกกลับพร้อมกับบอกว่า "พรุ่งนี้ฉันจะไปขอโทษแม่ของนายด้วยตัวเอง"

แต่ผู้ชายคนนี้ได้ไล่ไปง่าย ๆ เขาหย่อนก้นลงนั่งโดยไม่สนคำพูดไล่แขก เป็นนัยๆ ของเธอ ยึดพื้นที่โซฟาขนาดสามที่นั่งซึ่งเมื่อกี้เธอนอนอยู่ เอนหลังพิงพนักแล้วออกคำสั่งว่า "ดืมซูปให้หมดซะสิ"

"ว่าไงนะ" เธอเหวอไป

ชายหนุ่มมองนาฬิกางานประณีตบนข้อมือซ้ายคล้ายจะตรวจดูเวลาให้แน่ใจ พลงพูดด้วยท่าทางสงบเยือกเย็น "แม่ฉันให้ดูว่าเธอได้ดืมซูปจริงๆ ดืมตอนร้อนๆ ด้วย"

"นายล้อเล่นรีเปล่า"

ชายหนุ่มเหลือบตาขึ้นพร้อมกับเลิกคิ้วอีกครั้ง

ก็ได้ เธอผิดเอง ผู้ชายคนนี้ล้อเล่นไม่เป็นหรอก เหมือนเหมียวรู้ว่า ป้าซูอวีเป็นห่วงเธอ ถึงได้ส่งคนงานยุ่งจอบบงการคนนี้มา แม่เขารู้ดีว่าลูกชาย จะต้องดูให้แน่ใจว่าเรื่องทุกอย่างสำเร็จราบรื่น ถ้ามีใครขวางทางเขา เธอ เชื่อว่าเขาพร้อมจะเสกกระเบิดออกมาบีบอุปสรรคขวางทางไปให้หมดแน่

เหมียวเหมียวจ้องคนที่ใช้สองมือกอดอกนั่งไขว่ห้างมองเธออยู่คนนั้น อย่างโมโหโหโโส ก่อนจะสูดหายใจเข้าลึก ๆ เป็นเพื่อนบ้านกันมาयीสิบกว่าปี เธอรู้ว่าวิธีที่จะไล่เขากลับไปเร็วที่สุดก็คือทำตามความต้องการของเขานั้นล่ะ

ปาเข้าไปสี่ทุ่มแล้ว ผู้ชายคนนี้ยังสวมชุดสูทสากลเนี้ยบกริบ คงเพิ่งกลับ จากบริษัทแหง ดีไม่ดีอีกเดี๋ยวคงยังจะเข้าเน็ตทำโอทีจากที่บ้านด้วย

เธอไม่อยากเพิ่มปัญหายุ่งยากให้คนอื่น โดยเฉพาะเขา ดังนั้นเธอจึง เดินไปหยิบขามกับตะเกียบในครัวแล้วมานั่งลงบนเก้าอี้นุ่มข้าง ๆ จัดแจง ตีมซุบไก่ใส่ความรักของคุณป้าข้างบ้านลงไปอย่างรวดเร็ว

เขาไม่ได้สนใจเธอ เอาแต่นั่งฟังโซฟาเหลือบตาพักสลายตาไป

มีอยู่พรึบตาหนึ่งที่เธอนึกว่าเขาหลับไปแล้ว ลมหายใจเขาสมม่าเสมอ เป็นจังหวะสุด ๆ บนชุดสูทเนี้ยบกริบไม่มีรอยยับสักกระพิก น่ากลัวว่าคงไม่มี รอยยับบนรอยไหนหาญกล้าไผล่มาอยู่บนเสื้อผ้าของเขาหรอก

เธอเกือบจะจินตนาการได้ว่าเขาออกคำสั่งคำเดียว รอยยับทุกรอยก็ ผ่นแนบไปไกลไม่เห็นฝุ่นดังฟีบ

เพื่อความคล่องตัว เขาตัดผมสั้นเกรียนมาตั้งแต่มัธยมต้น ไม่เคยเปลี่ยน ทรงผมเลยสักที ถึงจะเข้ามาหา'ลัยจวบจนเรียนจบออกมาทำงานแล้วก็ยัง

• ตอนหอคอลิ่ง 1

เหมือนเดิมไม่มีเปลี่ยน

ไม่รู้เพราะอะไรเธอถึงรู้สึกขวางหูขวางตาเขามาตั้งแต่ตอนเด็ก ๆ แล้วผู้ชายคนนี้ไม่ว่าจะทำอะไรก็มีแบบแผนเป๊ะทุกอย่าง ไม่เหมือนเธอที่ง่าย ๆ สบาย ๆ

"ดื่มหมดรึยัง" คำถามของเขาทำให้เธอตั้งสติกลับมาทันที ชายหนุ่มกำลังมองเธออย่างเฉยเมย

เหมียวเหมียวก้มหน้าดู ซุปพร้อมลงไปจนเห็นแต่ก้นหม้อแล้วโดยไม่ทันรู้ตัว

ที่แท้เธอหิวขนาดนี้เลยหรือ

เหมียวเหมียวจ้องหม้อซุปที่ว่างเปล่าด้วยความประหลาดใจนิด ๆ อึ้งไปแวบหนึ่ง จากนั้นก็ลุกขึ้นเก็บชามเงียบ ๆ แล้วถือไปล้างที่อ่างล้างจานในครัว พอเสร็จก็เช็ดให้แห้ง จากนั้นก็ยื่นหม้อที่เขานำมาคืนให้เขาไป ก่อนจะเดินไปส่งเขาที่ประตู

เขาเงียบขริมอยู่ตลอด จนกระทั่งเดินออกจากประตูบ้านถึงหันกลับมา มองพร้อมกับกำชับว่า "ลือกประตูให้ดี แล้วไปนอนบนเตียงซะ" มีอยู่วินาทีหนึ่งที่เธอเหมือนจะได้เห็นแววกังวลและเป็นห่วงเป็นใยในดวงตาเขา แต่พริบตาถัดมาเขาก็กลับทำหน้าที่ควมวด วิจารณ์เสียงเย็นว่า "อยู่คนเดียว ดันนอนหลับไปทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ลือกประตูมันดูโง่จะตาย"

ประโยคนี้ทำลายภาพลวงตาว่าเขาเปลี่ยนมาเป็นคนน่าซิดใจไล่ซะแตกกระจุย และคำพูดร้ายกาจประโยคถัดมาก็ทำให้เธอฝันสลายไปอีกครึ่ง

"ถ้าไม่ยอมยกให้คนเขาเป็นห่วงก็อย่าทำเรื่องให้คนเป็นห่วงอยู่เรื่อยสิ"

ไฟโกรธที่ไม่รู้ที่มาที่ไปปล้นลูกพี่ขึ้นมา

"นายไม่ต้องมาห่วงหรอกน่า" เธอเม้มปากพูด
"ถึงฉันไม่ห่วง แม่ฉันก็ห่วงอยู่ดี" เขากวาดตามองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้า
พูดเป็นนัยๆ ว่า "เธอไม่ได้ส่องกระจกมานานแค่ไหนแล้วนะ"
ขณะจ้องใบหน้าหล่อเหลาแต่เย็นชาของเขา ทันใดนั้นเธอก็นึกได้ว่า
ทำไมตัวเองถึงไม่ชอบขี้หน้าเขา
ถึงจะเสียมารยาทสุดๆ แต่เธอก็ยังกระแทกประตูเปิดใส่ใบหน้ากวนโอ๊ย
ของเขาไปแรงๆ อยู่ดี
เธอเกลียดคนบ้าที่ชอบอวดเบ่งคนนี้...ไม่เปลี่ยนแปลงตลอดยี่สิบปี

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)